Obdoba výnosů ministerstva vnitra ze 4. března 1919 č. 6618/19 a ze dne 14. července 1921 č. 46902/21 (uveřejněných ve věstníku spravedlnosti 1919 str. 38 a 1921 str. 110), jež vyžadují zvláštního připuštění k účasti cizozemských akciových společností jako členů tuzemské společnosti s ručením obmezeným, nelze se v tomto případě dovolávati, poněvadž o členech společností s ručením obmezeným lze ovšem do jisté míry tvrditi, že provozují obchody.

Naproti tomu dlužno souhlasiti s názorem obou nižších soudů, že nelze připustiti za komplementáře komanditní společnosti cizozemskou společnost s r. ob., pokud nebyl její tuzemský závod (§ 107 zákona ze dne 6. března 1906 č. 58 ř. z.) zapsán v obchodní rejstřík, což dosud prokázáno nebylo. V tom směru stačí poukázati ku správným důvodům napadených usnesení. Z toho důvodu byla tedy právem zamítnuta opověď nové komanditní společnosti. Dr. Kasper.

Dvouletá doba, stanovená zákonem ze 26. dubna 1923 č. 99 sb. z. a n. pro zaplacení vyrovnací kvoty, platí jen pro kvotu nejnižší zákonem přístupnou 35%; o č nad tuto kvotu dlužník splatiti se zaváže, může podle vyrovnání splaceno býti třeba i po uplynutí dvou let.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze 14. října 1924 R I. 828/24. Vrchní soud v Praze R IV. 335/24. Krajský soud v Chebu Kv 4/24.)

Vrchní soud vyhověl rekursu věřitele vyrovnávacího dlužníka třeba se vyrovnávacího řízení nebyl účastnil, a odepřel změniv usnesení první stolice uzavřenému narovnání potvrzení. Důvody: Podle vyrovnávacího návrhu při roku dne 10. dubna 1924 konaném učiněného má poslední 10%ní splátka ze 45%ní vyrovnávací kvoty býti splatna až dne 14. ledna 1927, takže tedy celá vyrovnávací kvota podle vyrovnání měla by býti splatnou v delší než dvouleté době podle § 3 (2) vyr. ř. a zákona ze 26. dubna 1923 č. 99 sb. jedině přípustné. Příčí se tedy vyrovnací návrh zákonu (§ 50 č. 1. a 2. vyr. ř.). Podle citovaných zákonných ustanovení vyžaduje se totiž nejen, aby nabídnutá vyrovnací kvota byla nejméně 35%, nýbrž též splatná nejpozději do dvou let. Správnosti tohoto náhledu nasvědčují i motivy k vyr. ř., kde výslovně se praví a odůvodňuje, proč jakožto nejdelší lhůta platební se připouští pouze lhůta dvouletá pro celou vyrovnací kvotu a přináší také účel vyrovnavacího řízení s sebou, aby se dostalo věřitelstvu jeho kvoty co nejdříve a aby se splatnost její neprotahovala celé roky.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu a obnovil usnesení stolice prvé.

Důvody: Že věřitel W. má právo k rekursu proti vyrovnání, i když se nezúčastnil řízení vyrovnacího, plyne jasně z ustanovení §§ 52 a 53 (1) vyr. ř. I on je vyrovnáním dotčen právě tak, jako by se byl řízení vyrovnacího zúčastnil, je proto účastníkem ve smyslu § 52 vyr. ř.

Pokud se týče výkladu § 3 (2) vyr. ř. ve spojení v čl. I. zákona č. 99/1923 sb., nelze souhlasiti s výkladem rekursního soudu. Výklad ten byl by správným, kdyby vyrovnací dlužník nabídl věřitelům zaplacení sice větší než 35%ní avšak jednotné kvoty ich pohledávek v době delší dvou let. Tato nabídka by odporovala předpisu čl. I. zák. z 26. dubna 1923 č. 99 sb. a byla by proto nepřístupnou. V tomto případě nabídl však vyrovnací dlužník vyrovnáním ze dne 10. dubna 1924 kvotu vyrovnací na 45%, kterou chce zaplatiti děleně: 5% dne 1. října 1924, 10% dne 1. dubna 1925, 10% dne 1. října 1925, 10% dne 14. ledna 1926 a zbytek 10% dne 14. ledna 1927, takže zákonem žádaných neméně 35% bylo by zaplaceno ve lhůtě kratší, než v zákoně požadované lhůtě dvouleté a jenom zaplacení zbytku nad 35% bylo by oddáleno na další rok. Tím však zákonu zcela vyhověno, neboť bude zaplaceno neméně 35% pohledávek do dvou let, jak zákon stanoví. Příčilo by se zejména záimu věřitelů, by nesměli přijmouti větší než 35%ní kvotu, když dlužník jest s to, by ji zaplatil, může však tak učiniti teprve po dvou letech.

Je proto dovolací rekurs odůvodněn a bylo mu vyhověti.
Dr. Kasper.

Soudu, peníze nebo jiné předměty v uschování přejímajícímu, nepřísluší, aby zkoumal oprávněnost skladatelovu. Přezkum tento není úkolem nesporného řízení (§ 2 č. 7 nesp. pat.), což platí i v tomto případě, děje-li se složení s nějakou výhradou, jako na př. v tomto případě jest výhrada zákon. práva zást. dle § 19. adv. řádu z 6. července 1868 č. 96 ř. z. Tudíž o tom, že stěžovateli přísluší toto právo, nelze nyní rozhodovati a nelze vyznačení tvrzeného práva odepříti z toho důvodu, že není tu podmínek § 19 adv. ř. Dle § 36 instrukce pro uschovací úřad civ. soudů v Praze ze dne 15. list. 1848 č. 7219 jsou zásadně podobné poznámky přípustny. Všechny takové poznámky, i poznámky obstávky, zástavního práva, odevzdání a jinakých opatření, mohou se vztahovati na podstaty již složené a mají za účel vyznačiti práva co do existence a objemu nesporná. Naproti tomu nelze připustiti poznámky práv sporných a co do objemu neurčitých, poznámky žalob dědických a vlastnických a pod. Poznámky ty mohly by vésti ku zmatkům.

Rozh. nejv. soudu ze dne 7. října 1924 č. j. RI 775/24—1.

K § 1120. Smysl předpisu § 1120 obč. zák. jest, že se nájemní smlouva uzavřená na určitý čas, zcizením nájemního předmětu, pokračováním v nájmu po zcizení proměňuje v nájemní smlouvu na neurčitý čas uzavřenou s výpovědním právem oběma smluvním stranám stejnoměrně příslušejícím a že jako nabyvatel nájemního předmětu, má i nájemník právo, po zcizení nájemního předmětu, bez ohledu, zdali bylo smluveno delší trvání nájemního poměru, dáti výpověď v zákonité lhůtě výpovědní. Z toho plyne, že se scizením nájemního předmětu nájemní smlouva dle § 1120 obč. zák. proměňuje ve smlouvu od obou smluvních stran v zákonité době vypověditelnou. Platy tu nikoliv původní smluvená výpověď půlletní, nýbrž čtvrtletní lhůta výpovědní.

Rozh. nejv. soudu ze dne 21. října 1924 č. RvI 1522/24—1.

K § 53 vyrovn. řádu a čl. III. zák. z 26. dubna 1923 č. 99 sb. zák. a n.

Návrh na exekuce nuceným zřízením práva zástavního pro 5593 Kč na usedlost dlužníka soudem prvým povolená, byla soudem II. a III. stolice zamítnut, poněvadž po vzniku titulu exekučního bylo usnesením zem. soudu ze dne 25. ledna 1923 povoleno vyrovnávací řízení. Náhled stěžovatele, že když dlužník nedodržel poslední splátku vyrovnávací, že dle článku III. cit. zákona bylo vyrovnání zrušeno jest nesprávný. Ustanovení čl. IV. tohoto zákona mluví pouze o návrzích dlužníků na zahájení vyrovn. řízení co do míry nejnižší vyrovnací částky a odpovídá patrně ust. čl. VIII. odst. 1. ve spojení s č. 2. uvoz. zák. ke konk., vyrovn. a odpůr. řádu. Jinak o zpětné působnosti tohoto zákona (č. 99/23) nebylo ničeho ustanoveno a musí o něm platiti zásada § 5. obč. zák. a to tím spíše, když ani z motivů jeho (tisk č. 3972 a 4020 posl. sněm. a č. 1574 a 1603 senátu) opak nevyplývá. Srv. plen. rozh. nejv. s. z 21. října 1924 Pres. 641/24.

Rozh. nejv. soudu ze dne 30. října 1924 č. j. RI 386/24—1.
R. v. z. s. Doležal.

ZE DNE.

Odbor »Praha«. Dne 28. února odbývána obvyklá měsíční schůzka odboru »Praha«, kterouž zahájil předseda, kolega Dr. Černý, uvítáním jmenovitě přítomných dam, choti kolegy Dra. Lennera a sl. JUDr. Kozákové. Po vřelé posmrtné vzpomínce zesnulému presidentu nejvyššího správního soudu Dru Pantůčkovi věnované, jež přítomnými v hlubokém dojetí vyslechnuta byla, udělil předseda slovo kolegovi vicepresidentovi Dru. Královi. Týž zvolil za námět své zajímavé přednášky »O současných otázkách stavovských«. Pan přednášející vzpomněl zákona o obligatorním projednání pozůstalostí, dotkl se stinných jeho stránek i praktického jeho provádění, přešel na ustanovení tarifální, zákon kartelový, o případném zastupování notářů před správním soudem ve věcech daňových a finančních, i akcentoval, jak otázky tyto a jich příznivé řešení úzce spjaty jsou se jménem vezdy stavovsky horlivého pracovníka, komorního presidenta p. Dra Čulíka. Vzpomněl, že smrtí geniálního reformátora správního soudu Dra Pantůčka, reforma tohoto tribunálu na dlouho jest oddálena. Dále zmínil se o zastupování notářů u patentního úřadu a podal vysvětlení, týkající se nároku čsl. notářů vůči pensijnímu ústavu ve Vídni. Debatu k této formou i obsahem skvěle absolvované přednášce, zahájil komorní president p. Dr. Čulík, jenž podal k jednotlivým bodům vysvětlivky a poukázal zvláště na velmi záslužnou činnost vicepresidenta Dra Krále, jmenovitě v otázce zákona kartelového i pensijních nároků vůči pensijnímu ústavu notářů ve Vídni. Dále pojednal o osnově zákona pojištění osob samostatně výdělečně činných a přešel k další části programu: »o připuštění žen do právní praxe notářské«.